

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΥ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας καὶ ἐνώπιον ἐκλεκτῆς συγκεντρώσεως ἐπραγματοποιήθη τὴν 10ην Φεβρουαρίου 1975 Πνευματικὸν Μνημόσυνον τοῦ Ἰωάννου Πετροχείλου ἰδρυτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Σπηλαιολογικῆς Ἐταιρείας καὶ πρώτου Προέδρου τῆς, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 15ετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου του καὶ εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων τῆς 25ετίας ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Σπηλαιολογικῆς Ἐταιρείας.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἑλλ. Σπηλαιολογικῆς Ἐταιρείας κ. Γ. Γραφῶς - Ν.δας χαιρετίζει τοὺς τιμῆσαντας διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Ε. Σ. Ε. εἰς μνήμην Ἰωάννου Πετροχείλου.

Τοὺς Ὁμιλητὰς παρουσίασε ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ΕΣΕ κ. Γ. Γραφῶς-Νίδας, εὐχαριστήσας κατ' ἀρχὴν τοὺς προσελθόντας διὰ τὰ τιμήσουν τὴν μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος.

Οἱ ὁμῶνται ἦσαν: Ὁ κ. Δημ. Παπαδημιῶς Ἐπιτ. Γεν. Διευθυντῆς ΑΣΔΥ, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὴν σπηλαιολογικὴν δρασίμν του. Ὁ κ. Ν. Παπάκης Γεωλόγος ΕΘΙΓΜΕ ἀνέπτυξε τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν καὶ τὴν δραστηριότητά του ὡς Γεωλόγου-Υδρολόγου. Ὁ κ. Β. Κωνσταντινῶπουλος, Δημοσιογράφος - λογοτέχνης,

ήσυχολήθη με τὸ ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ι. Πετρόχειλου, ἐνῶ ὁ καλλιτέχνης θεάτρου κ. Γ. Μετσόης ἀπήγγηλε ποιήματά του.

Ὁ κ. Δ. Βασιλᾶς ἀθλητὴς διεπραγματεύθη τὴν ὀρειβατικὴν, ἀναρριχητικὴν καὶ φυσιολατρικὴν ἐπίδοσίν του. Ὁ κ. Η. Σταματιάδης Πρόεδρος τοῦ Φ.Σ. «ΠΑΝ» ἀνέπτυξε τὴν συμβολὴν του εἰς τὸ ἔργον τοῦ Συνδέσμου καὶ τὴν δρᾶσιν του ὡς φυσιολάτρου.

Τέλος ἡ κ. Ἄννα Πετροχείλου, σύζυγος τοῦ ἐκλιπόντος, ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τοὺς τιμήσαντας τὴν μνήμην τοῦ συζύγου της.

Ὁμιλία ἐπιμνημόσυνης γιὰ τὸν Γιάννη Πετρόχειλο

I. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

«Δίκαιον τὴν τιμὴν τῆς μνήμης διδόνθαι τῷ τῆν ἄρετῆν τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ καλοῦ ἀσκήσαντι».

Πανάρχαιος λοιπὸν λόγος νὰ τιμῶνται οἱ γυμνασάρχοι τῆς ἀρετῆς. Μνήμη δικαίου καὶ ἐγκωμίων καὶ χρέος ὄσων ἐπιζοῦν πρὸς τοὺς ἀναπαυομένους εἰς τὰ Ἡλύσια τῆς θείας μακαριότητος ἀποτελεῖ ἡ σημερινή μας συγκέντρωσις.

Ὁ ἀπὸ ὅλους μας τιμώμενος εἶναι ὁ ἐξαιρετος ἐπιστήμων καὶ κατὰ προνομιακὴ παραχώρησι τῆς φύσεως ἀγαθός, ὁ Γιάννης Πετρόχειλος. Ἄς τὸν γνωρίσωμεν καὶ μεταθανάτια, ἔστω κ' ἂν πέρασαν 15 χρόνια ἀπὸ τὴν μετὰστασί του στὸν κόσμον τοῦ Ἑρπερανοῦ.

Καὶ τώρα ὅπως καὶ στὰ παλαιὰ οἱ λόγοι ποῦ θ' ἀκουσθοῦν θὰ εἶναι λόγοι ἀναφερόμενοι σὲ ἔργα σοφίας, ὑποδείγματα, ποῦ χαράζουν τοὺς προσανατολισμοὺς πρὸς τὰ «πρέποντα».

Θὰ θυμηθῶ καὶ πάλι τὸν Πλατωνικὸ Μενέξενον σὲ μιὰ διδασκαλία ἥθους

«Ἐργων εὖ πραχθέντων, λόγῳ καλῶς ρηθέντι μνήμη καὶ κόσμος γίγνεται τοῖς πράξασιν παρὰ τῶν ἀκουσάντων».

II. ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΙΜΩΜΕΝΟΥ

Μιὰ σύζευξι δύο τόπων ἔφερε στὴν ζωὴ τὸν Γιάννη Πετρόχειλο, εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς ἀξέχαστες ἑλληνικὲς πατρίδες, ἡ Ἰωνίδα πολιτεία τῆς Σμύρνης, καὶ τὰ Κύθηρα, τὸ πανέμορφο νησί τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους καὶ τῆς γονιμότητος τῆς Κυθρίας Ἀφροδίτης.

Στην Σμύρνη γεννήθηκε ο Γιάννης Πετρόχειλος τὸ 1900, ἀπὸ γονεῖς, ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὰ Κῦθηρα. Πῶς νὰ μὴν πλημμυρίσῃ τότες ἀπὸ τὸ ἀπροσμέτρητο γαλάζιο κάλλος ἢ ψυχὴ τοῦ γεννήματος τῆς Σμύρνης καὶ πῶς νὰ μὴ δεχθῇ ὁ νοῦς καὶ τὸ πνεῦμα του τὸ φῶς τοῦ λαμπεροῦ καὶ αἰθριοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος!!

Ἡ προνομιακὴ φύσις τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου γρήγορα ἐξάνθησε καὶ καρποφόρησε καὶ τὸν ἀπέδωσε στὴν ζωὴ μὲ ἀπαραμίλλη γονιμότητα πνεύματος καὶ ἀσυνήθη σὲ ἔκτασι δραστηριότητα. Τῆς ἐγκύκλιες σπουδῆς ἀκολούθησαν οἱ πανεπιστημιακὲς στὴν Φυσικομαθηματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου. Μεγάλαι καὶ ἐξαιρεταὶ τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ σπουδαστῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ χροῖνα δύσκολα. Οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς ἐπέβαλαν στὸν σπουδαστὴ τὴν ἐργασία γιὰ τὴν ἀντιμετώπισίν του καὶ ὁ φοιτητὴς Γιάννης ὑπηρετοῦσε τοὺς δύο σκοποὺς τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἐργασίας σὰν ὑπάλληλος στὴν ὑπηρεσίαι τῶν Τ.Τ.Τ.

Τὸ 1921 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἐπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ἀποκομίσας τὸ γέρας τῶν μόχθων του, τὸ πτυχίον.

Στὰ χρόνια τῆς Πανεπιστημιακῆς φοιτήσεως ἐσημειώθη, μιὰ διακοπὴ, ἓνα διάλειμμα στὶς σπουδῆς του. Τὸ διάλειμμα αὐτὸ συνδέει τὸν Γιάννη μὲ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος του, ποὺ εὔροκα τὸ ἐξετέλεσε.

Ἔστερα ἀπὸ τὴν ἐπάραιτη Μικρασιατικὴ περιπέτεια ὁ Γιάννης Πετρόχειλος διωρίσθη χημικὸς στοὺς σιδηροδρόμους τῆς Πελοποννήσου, ὠργάνωσε τὸ Χημειοτῆς ὑπηρεσίαι καὶ τὸ διηύθυνε ὀλόκληρη τετραετία.

Ἡ τύχη — θὰ ἔλεγα καὶ ἡ ἐν «τοῖς μυχίοις πνεύματος καὶ ψυχῆς πίστι» ἔφεραν τὸν Γιάννη Πετρόχειλο τὸ 1930 Καθηγητὴ στὸ Γυμνάσιον τῆς πατρίδας τῶν γονιῶν του, ἐκεῖνον τῶν Κυθῆρων. Ἐδῶ ἐστήθη τὸ ὄροσσημον τῆς κατοπινῆς του ἐξελίξεως.

Ἀπὸ ἐδῶ ἡ ἀφρηγία γιὰ τὴν κάθε πρόοδο.

Οἱ πνευματικὲς ροπὲς καὶ ἀνησυχίαι τοῦ Γιάννη τὸν ἐρέθιζαν σὲ πλατύτερον σπουδαστικὸ ὀρίζοντα.

Τὸ 1932 συνδέουν τὸ Γιάννη Πετρόχειλο δύο μεγάλα γεγονότα, τὰ ὠραιότερα σύνδρομα τῆς ζωῆς του. Εἶναι ὁ γάμος του μὲ τὴν Ἄννα ἀχώριστο ἀπὸ τότε καὶ καθολικὰ ἀρωσιωμένο σύντροφο τῆς ζωῆς του, καὶ ἡ ἐπιτυχία του σὲ διαγωνισμό ὑποτροφίας τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας γιὰ σπουδῆς στὴν ἀλλοδαπή. Τὸ Παρίσι ἦταν ὁ τόπος τῶν σπουδῶν του ποὺ ἐκράτησαν ὀλόκληρη τριετία, ἅμα ἔληξε εὐτυχῆς καὶ ἀποδοτικὸς ὁ ἀνώτερος σπουδαστικὸς κύκλος, ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ξαναγύρισε στὴν δημόσια θέσι του, στὸ Γυμνάσιον τῶν Κυθῆρων καὶ ὑπηρετήσε σ' αὐτὸ ἕως τὸ 1937.

Τώρα ὁμως ὁ Γιάννης Πετρόχειλος εἶναι εὐρύτατα ἐξωπλισμένος ἐπιστημονικὰ καὶ εἰδικευμένος στὴν Φυσικὴ Γεωγραφία καὶ τὴν Γεωλογία.

Ἐκεῖ στὰ Κῦθηρα ἀπέδωσε ὁ Γιάννης εὐγενικὸ τροφεῖον «πρὸς τὰ ἠθικά του

χρέη και σχεδίασε και συνέταξε τὸν πολιτικὸ καὶ γεωλογικὸ χάρτη τοῦ νησιοῦ του». Ἐκεῖ ἐξερεύνησε σπηλαιολογικὰ τὸ νησί, προϊὼν δὲ τῶν ἐρευνῶν του ἦταν ἡ ἀνακάλυψη ἀπολιθωμένου ὄστου τοῦ «*Elephas Antiquus*» γιὰ τὸν ὁποῖο ἔκαμε σχετικὴν ἀνακοίνωσιν στὴν Γεωλογικὴ Ἑπιτροπὴ τῆς Γαλλίας, τῆς ὁποίας ἦταν μέλος.

Ἀπὸ τὸ Κυθῆριον ὀρόσημο τοῦ 1937 ἐξεκίνησε ἡ πολὺπλευρῆ ἐπιστημονικὴ δραστηριότητά του, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τὸν ἀναδείξῃ «Οὐδενὸς δεῦτερον». Τὸ 1937 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος μετετέθη καθηγητὴς στὸ Γυμνάσιο τῆς Ἄνδρου. Καὶ ἐκεῖ ὁ χρόνος δὲν ἔφρευγε ἀχρησιμοποίητος. Μιὰ κρυφὴ λαλιά-προσταγὴ ἤχοῦσε στ' αὐ-

Ὁ κ. Δ. Παπ. δῆμος, ἐπίτιμο. Γ. Διευθ. ΑΣΔΥ, μέλ ς τοῦ Συμβουλίου τῆς Ε.Σ.Ε., ὁμιλεῖ διὰ τὴν σπηλαιολογικὴν δραστηριότητά του ἐκλιπόντος.

τιὰ του «Χρόνου φεΐδου» καὶ καθὼς δὲν ἦταν σπάταλος τοῦ ἀγαθοῦ τοῦ χρόνου, ὁ Γιάννης συνέχιζε ἀκαταπόνητα μελέτες καὶ ἐξερευνήσεις. Ὅσοτερα ἀπὸ τὰ γυμνασιακά του καθήκοντα τὸν παραμόνευε ἕνα «ἐργῶδες πρόγραμμα». Ἀπόθεμα τῆς παραμονῆς του στὴν Ἄνδρο ἦταν ἕνας ἐκτεταμένος κύκλος μελετῶν ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ ἀντικειμένου. Ἡ κακὴ τύχη δὲν εὐνόησε νὰ γνωρίσουμε τοῦτο τὸ ἀπόσταγμα τῆς ἐπιστημοσύνης καὶ ἐργασίας. Ὁ βομβαρδισμὸς τῆς Ἄνδρου κατὰ τὸ 1943 ἀπετέφρωσε τὴν οἰκίαν του καὶ φυσικὰ μέσα στὶς φλόγες καὶ τὰς καπνοὺς τῶν ἐρειπίων ἀφανίσθησαν ὅ,τι πολὺτιμο εἶχε ὁ ἐπιφανὴς ἐπιστῆμων καὶ συλλέκτης, βιβλιοθήκη πλούσια, πλούσιες συλλογὲς ὀργάνων κ.λ.π.

Ἄπο τὴν Ἄνδρο ὁ ἀκούρατος δάσκαλος τῆς Παιδείας Γιάννης Πετρόχειλος μετετέθη στὴν Ἀθήνα καὶ ἐτοποθετήθη Καθηγητὴς στὴν Εὐαγγελικὴ Σχολὴ τῆς Νέας Σμύρνης. Στὴ νέα του θέσι οἱ πνευματικὲς του ἀνησυχίες τὸν ἔκαμαν Καθηγητὴ σὲ Νυκτερινὰ Γυμνάσια καὶ σὲ Φροντιστήρια προπαρασκευαστικὰ μεταγυμνασιακῶν σπουδῶν.

Τὸ 1950 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἴδρυσε τὴν Ἑλληνικὴ Σηπλαιολογικὴ Ἐταιρεία καὶ χρημάτισε πρόεδρος τῆς ἕως τὸν θάνατό του (Φεβρουάριος 1961). Μὲ τὴν πάντα φωτισμένη ἡγεσία του ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἀνέδειξε τὸ δημιούργημά του πρωτοπόρο Σηπλαιολογικὸ Ὅργανισμὸ, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπόχτησε ἐξέχουσα τιμητικὴ θέσι στὴν Διεθνῆ Σηπλαιολογικὴ Οἰκογένεια.

Τὸ ἔτος 1951 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος μὲ πλήρη τὸν σάκκο τῶν ἐπιστημονικῶν του εἰδικῶν ἐφοδίων μετετάγη στὸ ὑπουργεῖο Βιομηχανίας καὶ κατὰ συνέχεια καὶ συνέπεια στὸ Ἰνστιτούτο Γεωλογίας καὶ Ἐρευνῶν Ἐπεδάφους γιὰ τὸ ὅποιον ἄλλωστε τὸν προετοίμασαν οἱ τριετεῖς μεταπτυχιακὲς σπουδὲς του τῆς ἀλλοδαπῆς.

III ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΗ ΔΡΑΣΙ ΤΟΥ ΤΙΜΩΜΕΝΟΥ

- α) Τὸ 1937 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτο ἐπιστημονικὸ του σύγγραμμα μὲ τὸν τίτλο «Γεωτεκτονικὴ».
- β) Τὸ 1948 ἕνα δευτέρου ἐπιστημονικὸ σύγγραμμα ἔρχεται στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Εἶναι ἡ «Ἀνόργανος καὶ Ὁργανικὴ χημεία».
- γ) Ἀκολουθεῖ ὁμοῦ ἀπὸ τὸ 1954 μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1960, ἕνας εὐρύτατος κύκλος ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν καὶ μελετῶν ἀνάμεσα στίς ὁποῖες περιλαμβάνονται:

1. 47 ὑδρογεωλογικὲς μελέτες διαφόρων πόλεων, οἰκισμῶν κλπ.
2. 4 μελέτες ὑδρεύσεως (Θηβῶν, Χαροκοπίου Μεσσηνίας, Ἡρακλείου Κρήτης, Περάματος Ρεθύμνου).
3. 34 μελέτες κατολισθήσεων.
4. 3 μελέτες γεωτρήσεων (ὁδοῦ Πατησιῶν, ὁδοῦ Ἰωνίας καὶ Σιδ. Σταθμοῦ Λαρίσης).
5. 2 μελέτες μετατοπίσεως οἰκισμῶν.
6. 2 μελέτες ἐπιστημονικῶν παρατηρήσεων εἰς σπῆλαια Πετραλῶνων Χαλκιδικῆς.

Ὅλες οἱ μελέτες ποῦ κατωνομάσθησαν προηγουμένως ἀνήκουν στὰ χρόνια ὑπηρεσίας του στὸ Ἰνστιτούτο Γεωλογίας καὶ Ἐρευνῶν ὑπεδάφους. Εἰδικὲς μελέτες ποῦ τίς κατατάσσω στὸν συγγραφικὸν τομέα τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου εἶναι καὶ οἱ ἑξῆς:

1. «Συμβολή εις τὴν σπουδὴν τῶν ὑποδιαιρέσεων τῶν τεταρτογενῶν χρόνων εἰς τὴν Ἀττικὴν».
2. Sur le rôle de discontinuité de roches à la Spéléologie et à la Circulation des eaux Karstiques.
3. Ἀκόμα θὰ χαρακτηρίσω ὡς πολύτιμο συγγραφικὸ ὕλικὸ καὶ ὄλες τίς ἐπιστημονικὲς ἀνακοινώσεις ποὺ ἔγιναν εἰς τὰ σπηλαιολογικὰ συνέδρια ἄλλοδαπῆς καὶ οἱ ὁποῖες θὰ καταχωρηθοῦν καὶ θὰ ἀναφερθοῦν στὸν ἀντίστοιχο τομέα. Τελικὰ τὸ συγγραφικὸ δαμόνιο τοῦ τιμωμένου ἀπαντᾶται: α) Στὸ Δελτίο τῆς Ἑλληνικῆς Σπηλαιολογικῆς Ἑταιρείας, ὅπου ἔχει δημοσιευθῆ μεγάλος ἀριθμὸς σπηλαιολογικῶν ἐρευνῶν καὶ μελετῶν του καὶ
 β) Σὲ περιοδικὰ τῶν ἐκδρομικῶν Σωματείων τῆς Ἑλλάδος, σὲ σκοποὺς τῶν ὁποίων ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἦταν πάντα πρόθυμος ὑπηρετῆς καὶ ἐργάτης ἀκούρατος.

Κατακλείδα τοῦ ἔργου τοῦ συγγραφέα ἦταν καὶ ἡ καθιερωθεῖσα γιὰ πρώτη φορὰ στὸ δελτίο τῆς ΕΣΕ «Ἡ Σπηλαιολογικὴ Ὁρολογία», ἡ ὁποία καὶ δημοσιεύεται ἀγγλιστὶ μὲ τὸν τίτλο «The Speleological Terminology».

IV ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΤΙΜΩΜΕΝΟΥ

Ἡ δεκαετία 1950—1960 παρουσιάζει τὴν ἀνοδικὴν καὶ μέσα σὲ θριάμβους ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου. Εἶναι πλέον ὁ Διεθνῶς ἀναγνωρισμένος ἐπιστῆμων εἰς τὴν εἰδικὴν ἐπιστῆμην τῆς Σπηλαιολογίας. Παίρνει μέρος σὲ ὅλα τὰ διεθνῆ σπηλαιολογικὰ συνέδρια καὶ ἀναγνωρίζεται ὡς διεθνῆς ἐπιστημονικὴ αὐθεντία γιὰ τίς ἐπιστημονικὲς του ἀνακοινώσεις. Ὁ Γιάννης Πετρόχειλος εἶναι πλέον ὁ ἐπιστῆμων τοῦ κύρους.

Τὸ 1957 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἐξελέγη μέλος τῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν Σποδὴ τῶν μεταβολῶν τῆς Θαλάσσης κατὰ τὸ τεταρτογενὲς καὶ περιελήφθη στὴν ἐπιστημονικὴ κρουαζιέρα τοῦ Πανεπιστημίου Κολούμβια τῶν ΗΠΑ μὲ συμμετοχὴ ἀπὸ μέρους τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἰνστιτούτου Γεωλογικῶν Ἐρευνῶν Ὑπεδάφους, τοῦ Geological Observatory of Columbus University καὶ τοῦ Ἰταλικοῦ Istituto Palaeontologico Umano di Roma.

Ἡ Κρουαζιέρα ἔγινε μὲ τὸ πλοῖο «VEMA» διατεθὲν ἀπὸ τὰς ΗΠΑ καὶ ἀπὸ Ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἐρευνηθήκαν οἱ ἀκτὲς ἀπὸ Ἀμβρακικοῦ Κόλπου μέχρι Μεσολογγίου, ἀπὸ Γαλαξειδίον μέχρι Περαιώρας καὶ ἡ Καρστικὴ περιοχὴ τῶν Μεγάρων.

Οἱ ἔρευνες αὐτὲς εἶχαν ἀντικείμενο ὠκεανογραφικὸ, γεωλογικὸ, ὑδρογραφικὸ. Ἀπὸ ἀπόψεως ξηρᾶς οἱ ἔρευνες ἀναφέρονται σὲ ἐπίπεδο γεωσπηλαιολογικὸ, βιοσπηλαιολογικὸ καὶ ἀνθρωποσπηλαιολογικὸ.

Τὸ ἔτος 1958 τὸ ἑλληνικὸ ναυτικὸ διέθεσε στὸν ἐρευνητὴ Γιάννη Πε-

τρόχειλο τὸ σκάφος Ἀλκυώνη γιὰ τὴν συνέχισι τῶν ἐρευνῶν του ἀπὸ τὶς ὁποῖες προήλθαν ἐπιστημονικὲς ἀποκαλίψεις διεθνoῦς ἐνδιαφέροντος.

Στὴν δευτέρη αὐτὴ Κρουαζιέρα ἀντικείμενο τῆς ἀποστολῆς ἦταν ἡ μελέτη τῶν ἀκτῶν τῆς νοτίας Πελοποννήσου καὶ τῆς βορείας Κρήτης.

Ἀπὸ τὸ 1955 καὶ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1959 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος μὲ τὴν ἄμεση καὶ πολύτιμη συνεργασία τῆς συζύγου του Ἄννας, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς ἐμπνεύσεις καὶ θερμὲς παρορμήσεις της, ὠλοκλήρωσε τὸ σύνολο τῶν ἐργασιῶν ὄρεινῆς χαρτογραφίσεως, διευθετήσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τοῦ σπηλαίου Περάματος τῶν Ἰωαννίνων.

Τὸ 1957 καὶ μὲ τὸ ἴδιο καὶ ἀδιάπτωτο πνεῦμα συνεργασίας τῆς συζύγου του Ἄννας, ὁ ἀκάματος ἐρευνητὴς συνέχισε τὶς ὑδροσπηλαιολογικὲς μελέτες του εἰς τὰ σπήλαια Λυροῦ Μάνης, τὴν Γλυφάδα ἢ Βλυχάδα καὶ τὴν Ἀλεπότρυπα. Εἰς τὴν Ἀλεπότρυπα ἡ ἔρευνα διεπίστωσε τὴν μεγάλη προϊστορικὴ ἀξία τοῦ σπηλαίου ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐριμνησία τῶν εὐρημμάτων του (ἀγγεῖα, ἀνθρώπινα κρανία τοῦ τύπου τῆς «Χαμαιετωπίας» κλπ., ἀλλὰ καὶ ἡ Γλυφάδα προσέφερε τὴν ἐπιστημονικὴ της συμβολή. Ἀνακαλυφθέντα ὅσα ἔχαρακτηρίσθηκαν ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς ἀνθρωπίνης Παλαιοντολογίας Ρώμης κ. Cardini ὡς ἀνήκοντα σὲ προϊποπόταμο καὶ προβοῦ.

Τὸ ἔτος 1959 συνδέει τὸν Γιάννη Πετρόχειλο ἡ ἀνακάλυξι τοῦ μεγάλης τουριστικῆς ἀξίας σπηλαίου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Καστανιάς Βιῶν. Τὸν ἴδιο χρόνον ὁ ἀξέχαστος ἐρευνητὴς ἐπραγματοποίησε σπηλαιολογικὲς ἔρευνες καὶ ὑδρολογικὲς μελέτες στὴν Κεφαλληνία καὶ Χαλκιδική, ὅπου ἀνεῦρε σπουδαῖα ἀπολιθώματα ζῶων, ὅπως ἐνὸς λέοντος κ.λ.π. στὸ σπήλαιο τῶν Κόκκινων Πετρῶν. Οἱ ἔρευνες τοῦ ἐπιφανοῦς ἐρευνητοῦ συνεχίσθηκαν στὴν περιοχὴ Βάλτου Αἰτωλοακαρνανίας ὅπου καὶ κατέβηκε στὸ μεγαλύτερον σὲ βάθος, γνωστὸ ὡς τότε, 168 μέτρα βάραθρο «Ἀγκάθι». Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1959 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἀσχολήθηκε ἕνα δίμηνον μὲ ὑδρολογικὲς μελέτες στὴν περιοχὴ Ἡρακλείου Κρήτης. Οἱ μελέτες αὐτὲς συνέθεσαν τὸ κίνειο ἄσμα τῆς ζωῆς του. Ἀκολούθησε ὁ θάνατός του στὶς 11 Φεβρουαρίου 1960.

Ὁ στατιστικὸς ἀπολογισμὸς τῆς σπηλαιολογικῆς πολυχρόνιας ἀσχολίας τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου συγκροτεῖται ἀπὸ 500 ἐρευνηθέντα καὶ περιγραφέντα σπήλαια. Στὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ἔργο ἄμεση συνεργάτις ἐμπνεύουσα καὶ ἐρεθίζουσα μοῦσα ἦταν ἡ ἀγαπημένη καὶ ἀχώριστη σύντροφός του Ἄννα.

Ν ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΤΡΟΧΕΙΛΟΥ ΣΕ ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Τὸ 1949 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἐπῆρε μέρος στὴν πρώτη Διεθνῆ σπηλαιολογικὴ συγκέντρωσι (Réunion Spéléologique internationale), ποῦ ἔγινε στὴν πόλι Valance τῆς Γαλλίας. Στὴν συγκέντρωσι αὐτὴ ἐπῆγε μὲ τὴν διπλῆ ιδιότητα,

ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ τουριστικοῦ σωματείου «Πάν» καὶ ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ὑπουργείου Παιδείας.

Εἰς τὴν συνάντησι τῆς Valance ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἐκέρδισε τὸ χρίσμα τοῦ Διεθνoῦς Σπηλαιολόγου καὶ ἐξελέγη μέλος τῆς ὀκταμελοῦς ἐπιτροπῆς πού τὴν συγκρότησαν κρατικοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν χωρῶν πού εἶχαν μετάσχει μὲ σκοπὸ τὴν μελέτη τῶν σπηλαιολογικῶν μορφῶν.

Εἰς τὴν Valance ὁ Πετρόχειλος ἐπεσκέφθη σπήλαια διεπιθετημένα γιὰ τουριστικὴ ἐκμετάλλευσιν ὅπως τὰ σπήλαια Padirac, Orgnac, Aven Armand καὶ ἐμελέτησε τὶς ἐφαρμοζόμενες μεθόδους ἐκμεταλλεύσεως. Ἐκεῖ ἀκριβῶς διεπίστωσε πῶς στὴν Ἑλλάδα ἔλειπε τὸ ὄργανο προβολῆς τοῦ Σπηλαιολογικοῦ πλοῦτου τῆς χώρας καὶ ἐνεπνεύσθη τότε τὴν ἴδρυσιν τῆς ἐλληνικῆς Σπηλαιολογικῆς Ἑταιρίας ΕΣΕ. Ἡ ἔμπνευσι τοῦ ἐπραγματοποιήθη τὸ 1950.

Τὸ 1950 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος πῆρε μέρος στὸ IV Congresso Nazionale di Speleologia πού συνήλθε στὸ Bari τῆς Ἰταλίας τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1950.

Τὰ ἔτη 1953 - 1954 ἔλαβε μέρος ὁ Γιάννης Πετρόχειλος εἰς τὸ 1ον Congrès International de Spéléologie πού ἐγένετο στὸ Παρίσι κατὰ τὶς 7—12 τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1953. Εἰς τὸ συνέδριον αὐτὸ ὁ Πετρόχειλος ἔκαμε τὶς ἐξῆς ἀνακοινώσεις του:

- a) Quelques formes Concrétionelles Rares, observées dans les Grottes de la Grece. Περιεχόμενον αὐτῶν τῶν μορφῶν ἦταν: σφαιροειδεῖς σταλακτίτες, δίσκοι σταλακτιτικοί, δίσκοι δύο ὄψεων, σφαιρὸς ἀπὸ ἀσβεστίτη καὶ ἀμμόωδης ἀσβεστίτης.
- b) Les facteurs de la vatiation de l' importance des Concrétions et de leurs formes dans les Grottes.
- ι) «Ἡ ἱστορία τοῦ τεταρτογενοῦς τῆς Χερσονήσου Μάνης».

Δείγμα τῆς μεγάλης ἐκτιμῆσεως πού ἀπελάμβανε ἀπὸ τὴν Διεθνῆ Σπηλαιολογία ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἀποτελεῖ καὶ ἡ πρόσκλησις καὶ φιλοξενία τοῦ ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβικὴ σπηλαιολογικὴ Ἑταιρία τῆς Λιουμπλιάνας. Τοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ περίφημον σπήλαιον τῆς Postojna.

Τὸ ἔτος 1954 ὁ Γιάννης Πετρόχειλος πῆρε μέρος στὰ σπηλαιολογικὰ συνέδρια τῆς Αὐστρίας πού ἔγιναν στὴν Βιέννη καὶ Σάλτσμπουργκ. Οἱ συνέδρια εἶχαν τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν δυνατότητα νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ παγωμένα σπήλαια τοῦ Dachstein (περιοχὴ Gmunden) καὶ Tantal Hölle. Τὸ σπήλαιον Tantal εὐρίσκεται στὸ Tenengebirge (ὕψομ. 2.950) καὶ εἶναι γνωστὸ μὲ τὴν ὀνομασίαν Riesen Höle. Ἀπὸ τοὺς 60 συνέδρους μόνον 8 πῆραν μέρος στὴν ἐπίσκεψιν τοῦ σπηλαίου Tantal καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καταλέγεται τὸ ζεῦγος Πετρόχειλου. Μεγαλειῶδες τὸ σπήλαιον Tantal μὲ ἓνα βάθος 400 μέτρων καὶ μῆκος διαδρόμων 8.600 μ. Τὸ ζεῦγος Πετρόχειλου ἐξωπλισμένον μὲ ἄρτια καὶ πλήρη ὀρειβατικὴ ἐξάρτησι διέμεινε τρεῖς μέρες

μέσα στο σπήλαιο, είχε δύο διανυκτερεύσεις εκεί με υγρασία 100 βαθμῶν και θερμοκρασία 0.

Ἀκολούθησε ἡ συμμετοχή τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου εἰς τὸ VIII Congresso Nazionale ποῦ ἔγινε στὴν πόλι Como τῆς Ἰταλίας. Στὸ συνέδριον αὐτὸ ὁ Πετρόχειλος ἔκαμε τὴν ἀνακοίνωσί του: "Sur les relations de la morphologie des Grottes et le Climat". Ἡ ἀνακοίνωσι αὐτὴ ἐχαρακτηρίσθη σὰν ἐπιστημονικὸς θρίαμβος.

Ὁ ἴδιος Γιάννης Πετρόχειλος ἐπῆρε μέρος στὸ V Συνέδριον τοῦ τεταρτογενοῦς «I.N.Q.U.A.» τῆς Βαρκελώνης τῆς Ἰσπανίας ὅπου καὶ ἀνεκοίνωσε ὄλες τῆς ἐργασίες του στὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ Τεταρτογενοῦς.

Νέα ἀνακοίνωσί του ἦταν: «Subdivisions Stratigraphiques du Quartenaire en Grèce au moyen des dépôts de Grottes.

Εἰς τὸ ἴδιον Συνέδριον ἔκαμε ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἀνακοίνωσι γιὰ τὴν Σπηλαία Ἀρχαίου τοῦ σπηλαιίου Περάματα ος Ἰωαννίνων σὲ συσχέτισμό με παλαιότερη ἀνακοίνωσί του στὴν Γαλλικὴ Γεωλογικὴ Ἐταιρία ἀφορῶσα τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Elephas Antiquus.

Ἡ τελευταία διεθνὴς παρουσία τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου ἦταν εἰς τὸ II Congrès International de Spéléologie στὸ Bari τῆς Ἰταλίας. Εἰς τὸ Συνέδριον αὐτὸ ὁ Γιάννης Πετρόχειλος ἀνεκοίνωσε τὴν μελέτη του «Ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῶν Ἑλληνικῶν Σπηλαίων» καὶ κατέθεσε πρότασι καθιερώσεως διεθνῶν διακριτικῶν σημείων εἰς τὰ σχέδια τῶν Σπηλαίων.

Γιὰ τὴν μεγάλη συμβολὴ του στὴν Ἐπιστήμη τῆς Σπηλαιολογίας, ἐκεῖνη τοῦ ἀνταπέδωσε ὀνομαστικὸς τιμητικὸς τίτλους με εἰδικὴ ὀρολογία σπηλαιοβίων ἐντόμων ὡς τῶν: Dolichopoda Petrochilosi, Acteoniscus Petrochilosi, Ansenius Petrochilosi. κ.λ.π.

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Με κάθε δυνατὴ σύνοψιν προσπάθησα νὰ σκιαγραφήσω, τὴν μεγάλη, ἀξέχαστη, ἀξεπέραστη καὶ ἐξέχουσα προσωπικότητα ἑνὸς ἀκτινοβόλου ἐπιστήμονος καὶ ἀνθρωπιστοῦ, τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου, ποῦ δόγμα στὴ ζωὴ του καθώρισε τὴν ἀρετὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐργασίας.

Τώρα θὰ σᾶς πῶ τὰ τελευταῖα μου γιὰ κείνον λόγια.

Ὁ Γιάννης Πετρόχειλος γεννήθηκε μετὰ τὸ ρόδινο φῶς τοῦ αὐγερινοῦ καὶ ἔδωσε με κείνο τὸ χρυσόμωτο τοῦ Ἀποσπερινοῦ. Καὶ ἐπειδὴ με συγκινοῦν τὰ παλαιὰ ἐπιγράμματα συγχωρήστε μου νὰ ἀπαγγείλω ἕνα Πλατωνικὸ ἐπίγραμμα, ποῦ λὲς καὶ γράφηκε ἀπὸ τὸν Φιλόσοφο γιὰ τὸν Γιάννη Πετρόχειλο.

«Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἐῶος νῦν δὲ θανῶν λάμπεις
Ἐσπερος ἐν φθιμένοις».

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Ν. Παπάκη

Κυρίες καὶ Κύριοι,

Ἀντιμετωπίζοντας τὴ ζωὴ ἐνὸς πολυσύνθετου καὶ δημιουργικοῦ ταλέντου ὅπως ἦταν ὁ Γιάννης Πετρόχειλος, ἀντιμετωπίζουμε τὸν ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἐργάζεται ἐντατικά, νὰ κινῆται σ' ὅλους τοὺς προσιτοὺς χώρους, νὰ δρᾷ ὅπου εἶχε τὴν εὐκαιρία.

Δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ ἡ ἀρχικὴ του ἐπαγγελματικὴ δραστηριότητα καὶ μὲ κίνητρο τὴν ἀγάπη του στὴ φύση προσανατολίζει τὰ πνευματικὰ του ἐνδιαφέροντα στὶς φυσικὲς ἐπιστῆμες, σπουδίζει στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴ Σορβόνη. Πιστεύει ὅτι οἱ Πανεπιστημιακὲς Σπουδὲς θὰ τοῦ δώσουν ἀπάντηση στὰ ἐρωτήματα ποῦ ἀδιάκοπα τοῦ γεννιοῦνται. Θέλει νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ περιβάλλον του. Οἱ πέτρες καὶ τὰ χῶματα, τὰ ποτάμια καὶ οἱ λίμνες, οἱ θάλασσες καὶ τὰ βουνὰ τοῦ κρύβουν μυστικά.

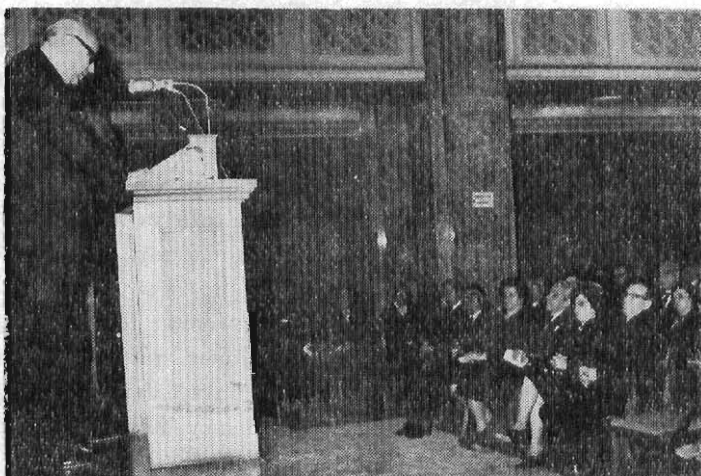
Ὅσο ἡ φυσιολατρία του τὸν φέρνει πρὸς συχνὰ καὶ πρὸς κοντὶ στὸ ἵπαιθρο τόσον βρίσκει στὸ περιβάλλον αὐτὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον. Στὴν ἀρχὴ τὸ ἐνδιαφέρον του ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς ἀπλώνεται σ' ὅλο τὸ πλάτος ποῦ καλύπτουν οἱ φυσικὲς ἐπιστῆμες. Μὲ καταπληκτικὴ ζωντάνια καὶ ἀντοχὴ παρακολουθεῖ γεωλογία, γεωγραφία, βοτανικὴ βιολογία.

Ὅταν ἵστερα ἀπὸ μακρινὴ πορεία τὰ ἐνδιαφέροντά του ἔχουν σχεδὸν μοναδικὸ ἀντικείμενο τὴν ἐρευνα τῶν Ἑλληνικῶν σπηλαίων, τότε καινούργιο φῶς χύθηκε στὸν δρόμο του καὶ καινούργιοι ἐνθουσιασμοὶ φανερώθηκαν. Σ' αὐτὸν τὸν δρόμο ἔμεινε χωρὶς παρεκκλίσεις. Ἡ γεωλογικὴ ἐρευνα τῶν Ἑλληνικῶν σπηλαίων εἶναι ὄχι μόνον δύσκολο καὶ σκληρὸ ἔργο ἀλλὰ χρειάζεται καὶ συμπαράσταση συνοδοιπόρων. Πολὺ περισσότερο ὅταν αὐτὸς ποῦ καταπιάνεται μ' αὐτὸν τὸν ἄθλο ἔχει ἀποφασίσει νὰ ἀνυψώσῃ τὴν σπηλαιολογία ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀθλήματος ποῦ βρισκόταν τότε σὲ τομέα ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Μ' ὅποιο σπήλαιο καταπιάνεται νὰ ἐρευνήσῃ ὁ Πετρόχειλος ἢ οἱ συνεργάτες του, ἡ μελέτη ἀρχίζει ἀπὸ τὴν γεωλογικὴ ἐρευνα.

Αὐτὴ ἡ πορεία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ὀδοιπόρους μὲ τὴν ἰδεολογία τοῦ ἀναχωρητῆ, τὴν ἀνιδιοτέλεια τοῦ ἀγωνιστῆ, τὸν φανατισμὸ τοῦ ἰδεολόγου καὶ τὸ πείσμα τοῦ ἱεραποστόλου. Ἡ σύνθεσις ὅλων αὐτῶν τῶν σπανίων ἀρετῶν δίνει τὴν προσωπικότητα τοῦ Πετρόχειλου.

Σταχυολογώντας τὸ συγγραφικὸ Ἔργο τοῦ Πετρόχειλου τὸν βλέπουμε νὰ ἐμφανίζεται μὲ τὴν «Γεωτεκτονικὴ» (1937). Πρόκειται γιὰ ἀποδεκτὴ Πανεπιστημιακῶν παραδόσεων ποῦ ἄκουσε στὴ Σορβόνη. Ἐντυπωσιάζεται ὁ ἴδιος ἀπ' τὴν πολύπλοκη τὴν θαυμαστὴ δομὴ τῆς Γῆς καὶ βιάζεται νὰ κἀνῃ κοινωνοὺς αὐτοῦ τοῦ θαύματος ὅσους μπορεῖ στὸ περιβάλλον του. Ἀκολουθεῖ μακρὰ περίοδος σιωπῆς, ἀλλ' ὄχι ἀδράνειας. Ἐμφανίζεται πολὺ λίγο μετὰ τὴν φασιστικὴ ἀπελευθέρωση μὲ

τὸ δημοσίευμα στὸ περιοδικὸ «Βουνό» γιὰ τὰ Βαρδούσια καὶ τὸν Κόρακα καὶ ἡ δεκαετία 1950—1960 ποὺ εἶναι ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του δίνουν τὸ ἔργον τῆς ὀριμότητός του: Ἡ ἱστορία τοῦ τεταρτογενοῦς τῆς Χερσονήσου τῆς Μάνης. Ἡ σπουδὴ τῶν Ὑποδιαρέσεων τοῦ Τεταρτογενοῦς εἰς τὴν Ἀττικὴν. Ἡ σπουδὴ τῆς στρωματογραφίας τοῦ Τεταρτογενοῦς διὰ τῆς μελέτης τῶν σπηλαιολογικῶν εὐρημάτων. Ἡ ἀνακάλυψις ἀπολιθωμάτων Ἐλέφαντος εἰς τὰ Κύθηρα καὶ τῆς Σπηλαίας Ἄρκτου εἰς τὰ Πετράλωνα Χαλκιδικῆς καὶ τὸ Πέραμα τῶν Ἰωαννίνων, εἶναι μιὰ ἀξιόλογη συγκομιδὴ πνευματικοῦ ἔργου. Συμπληρώνονται οἱ μελέτες τοῦ Τεταρτογενοῦς διὰ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Πετροχειλοῦ εἰς τὴν ὁργανωθείσα ἔρευνα ἀπὸ τὸ Πανεπιστή-

Ὁ κ. Ν. Παπάκης, Γεωλόγος πορὸ τῷ ΕΘΙΓΜΕ, ὁμιλεῖ διὰ τὸ Γεωλογικόν ἔρ ον τοῦ Ι ιετροχειλοῦ.

μιο τῆς Κολούμπια εἰς τὰ Ἑλληνικὰ παράλια μὲ τὸ πλοῖο VEMA καὶ ἀργότερα εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ὑδρογραφικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Πολ. Ναυτικοῦ μὲ τὸ πλοῖο Ἄλκυων. Ἡ μελέτη περιλαμβάνει τὰς μεταβολὰς τῆς στάθμης εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον.

Στὸν τομέα τῆς ἐφηρμοσμένης Ὑδρογεωλογίας ἀσχολήθηκε μὲ τὸ πρόβλημα ὑδρεύσεως 50 κοινοτήτων κατεσπαρμένων σ' ὅλη τὴν Χώρα. Ἀκόμη δὲ μὲ τὴν ὑδρευσιν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης. Στὸ πλαίσιο τῆς τελευταίας ἐργασίας τὸ 1960 ἐξήτασε κατ' ἀρχὴν τὴν δυνατότητα συλλήψεως τῆς μεγάλης παρακτίου πηγῆς τοῦ Ἄλμυροῦ. Τὸ δύσκολο αὐτὸ πρόβλημα δὲν λύθηκε ἀκόμη παρὰ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ ἐρευνητῶν ποὺ ἀσχολήθηκαν καὶ τὰ οἰκονομικὰ καὶ τεχνικὰ μέσα ποὺ διετεθήσαν. Σὲ συνεργασία μὲ τὸν ὁμιλητὴ ἐρευνηθήσαν οἱ ὑδρολογικῆς

δυνατότητες δημιουργίας ενός τεταμένου φράγματος μέσα στην κοίτη του Εύηνου ποταμού για τον εμπλουτισμό του δημιουργουμένου εκεί υδροφόρου ορίζοντος και την συγκράτησιν μεγάλων ποσοτήτων νερού χρησίμων για τις αρδευόμενες καλλιέργειες της περιοχής.

Ανεξάρτητα από την μικρή ή μεγαλύτερη αξία των μελετών αυτού του είδους φθάνοντας χαμηλά μέχρι την αντιμετώπισιν του προβλήματος ύδρευσεως μιᾶς μικρῆς κοινότητος, δὲν πρέπει νὰ διαφεύγουν οἱ εὐεργετικὲς πολιτιστικὲς καὶ οικονομικὲς ἐπιπτώσεις αὐτῶν τῶν μελετῶν, γιατί ὑδρεύοντας ἕνα χωριὸ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο σὰν νὰ κτίζουμε ἕνα χωριὸ, νὰ τοῦ δίνουμε τὶς πρῶτες δυνατότητες ζωῆς τῶν κατοίκων του.

Εἰς τὴν μελέτην τοῦ γεωτεχνικοῦ προβλήματος ποὺ ἀνεκάθεν πλήττει τὴν ὄρεινὴ Ἑλλάδα, δηλαδὴ εἰς τὴν μελέτη τῶν κατολισθήσεων, ἀσχολήθηκε ὁ Πετρόχειλος σὲ πολὺχρονη καὶ κοπιαστικὴ ἔρευνα ἐξετάζοντας ὡς γεωλόγος τοῦ Ἰνστιτούτου Γεωλογίας καὶ ἐρευνῶντας τὴν γεωλογικὴ δομὴ τῆς περιοχῆς καὶ ἀναλύοντας τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν σὲ κάθε ἕναν οἰκισμό καὶ προτείνοντας μέτρα διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν καταστροφῶν καὶ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου ἐπαναλήψεως τοῦ φαινομένου.

Για γεωτεχνικοὺς λόγους ἐπίσης ἀσχολήθηκε παρακολουθῶντας ἤδη κατὰ τὸ 1954 γεωτρήσεις ποὺ ἐκτελέσθησαν ἀπὸ ἄλλο δημόσιον φορεὸν μέσα στὴν Ἀθήνα (Στὴν ὁδὸ Πατησίων — Ν. Ἰωνία καὶ στὸ Σταθμὸν Λαοίσης). Προφανῶς τότε ποὺ ἐξεταζόταν τὸ ὑπέδαρος τῶν Ἀθηνῶν γιὰ νὰ διαπιστωθοῦν οἱ δυνατότητες κατασκευῆς τοῦ «ΜΕΤΡΟ».

Κυρίες, καὶ Κύριοι,

Ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τοῦ γεωλόγου Πετρόχειλου ἀσφαλῶς δὲν μένει τὸ ἐντυπωσιακὸ ἔργο ἐνὸς διάσημου ἐρευνητοῦ μένει ὅμως τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἀξίου καὶ ἀκούραστου ἐρευνητοῦ, μένει τὸ παράδειγμα μιᾶς ἔντονης δημιουργικῆς ζωῆς, ἕνα παράδειγμα ποὺ χαρακτηριστικὰ δείχνουμε στοὺς νέους ποὺ τὰ βήματά τους τοὺς φέρνουν σήμερον νὰ βαδίσουν τοὺς ἴδιους μὲ μᾶς δρόμους.

Ὁ Πετρόχειλος ἀπὸ ἄλλη σκοπιὰ

ΟΜΙΛΙΑ ΒΑΣΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Καὶ δῶστε μου ἀπ' τ' ἀγέρα σας παρακαλῶ τὴ χάριν
νὰ ταξιδεύω ὅλη τὴ γῆ, θάλασσες νὰ περνῶ,
καὶ σὲ σπηλιὰς σὰν κρύβομαι, σίφουνας σὰν θὰ πάρη,
νὰ μ' ἀνεβάξη ὄνειρατα ψηλά, στὸν οὐρανό.»

Ἔτσι λέει ὁ ἀλησμόνητος Γιάννης Πετρόχειλος σ' ἕνα ποίημά του, γραμμένο

στά 1946. Είναι μιὰ συμπύκνωση τῶν ἐπιθυμιῶν του, εἶναι ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν ψυχικό του κόσμο καὶ τὶς εὐγενικές του φιλοδοξίες. «Νὰ ταξιδεύω σ' ὅλη τὴ γῆ, θάλασσες νὰ περνῶ καὶ σὲ σπηλιές νὰ κρύβομαι». Ἴσως ἀκόμα αὐτὸ τὸ κρύψιμο σὲ σπηλιές νὰ ὑποδηλώνη κάποια φυγῆ, κάποιο ἀραξοδόλι ἀπὸ τὶς πίκρες καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς κοινωνίας. Ἦταν ἀκόμα μιὰ ἔκφραση τοῦ ἰδεολογικοῦ του πιστεύω καὶ τοῦ τρόπου ποὺ ἀντιμετώπιζε τὴ ζωὴ. Τὴ ζωὴ ποὺ τοῦ φέρθηκε μὲ τόση εἰρωνία, ἀφοῦ τὸν κατεδίκασε νὰ πεθάνη ἀπὸ τὴν νόσο τῶν μεκερῆδων, αὐτὸν ποὺ ἐλάχιστα εἶχε δοκιμάσει τὰ προϊόντα τοῦ Διονύσου.

Πίστευε ὅτι κοντὰ στὴ φύση ἐξασφαλίζει κανεὶς τὰ νιάτα, τὰ νιάτα στὴν ψυχὴ καὶ στὴ σκέψη, πίστευε ὅτι κοντὰ στὴ φύση, κοντὰ στὸ βουνὸ ποὺ τόσο ἀγαποῦσε, κοντὰ στὶς θάλασσες ποὺ λάτρευε, ὁ ἄνθρωπος ζῆ χωρὶς κακία, χωρὶς ὑποκρισία καὶ ποτὲ δὲ γερνᾶ. Πίστευε στὴ ρῆσι τοῦ Ζήνωνος: «Τὸ κατὰ φύσιν ζεῖν, ἐστὶ κατ' ἀρετὴν ζεῖν». Γι' αὐτὸ ἀγάπησε τὸ ἕπαιθρο, γι' αὐτὸ γύρισε ὄλα τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος μας σὰν ὀρειβάτης, πάτησε ὅλες τὶς κορυφές καὶ ὕστερα κατέβηκε στὸ «ὑποῦπαιθρο», ὅπως πολὺ ἔξυπνα καὶ χαριτωμένα ὠνόμαζε τὴν προσπάθειά του γιὰ τὴν ἔρευνα τῶν σπηλαίων. Μὲ ὅτι καταπιανόταν ἐννοοῦσε νὰ τὸ φέρη στὸ ὑπέρογτο σημεῖο, σὲ ἀσυναγώνιστο ὕψος. Ἔτσι καὶ μὲ τὴ σπηλαιολογία: Τὴν πῆρε στὰ σπάργανα, σπὸρ λίγων φανατικῶν ἐκδρομῶν καὶ τὴν ἐλάμπρυνε μὲ τὴν ἀκτινοβολία του.

Τὰ ἐκδρομικὰ σωματεῖα πολλὰ ὀφείλουν στὸ Γιάννη Πετρόχειλο. Βγῆκε ἀπὸ τὰ σπλάχνα τους καὶ τοὺς χάρισε τὴν ἀδάμαστη δραστηριότητά του καὶ τὴν ἀσιγαστὴ μελετηρότητά του. Ἰδίως ὁ Φυσιολατρικὸς Σύνδεσμος ὁ «ΠΑΝ» μπορεῖ νὰ υπερηφανεῖται ὅτι μαζί του γνώρισε τὶς μαγευτικὲς κορυφές τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν καὶ ἀκόμη ὅτι μέσα στοὺς κόλπους του πλέχθηκε τὸ εἰδύλλιο τῆς ἀγάπης μὲ τὴν ἀγαπητὴ μας Ἄννα, εἰδύλλιο ποὺ δημιούργησε ἓνα ὑποδειγματικὸ ζευγάρι.

Ὁ κ. Γ. Μετσόλης ἀπαγγέλει τὸ ποίημα «Νοσταλγία».

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

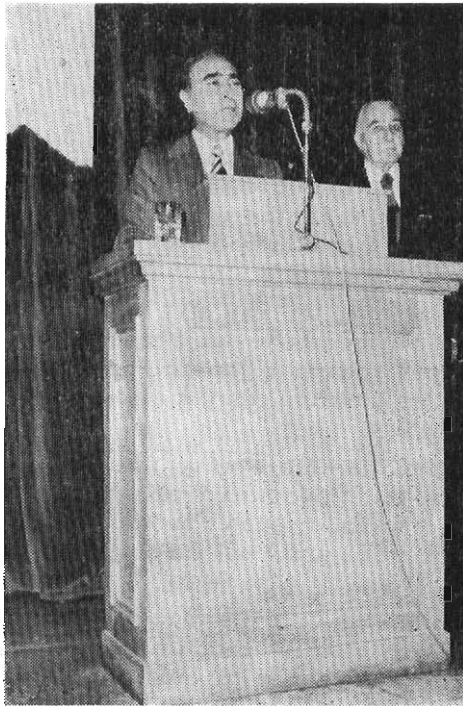
Μέσ' τὸ πρωτὶ εἶν' ἡ δροσιὰ στὸ χεῖμαρρο σὰ θρύλος
στὴ γέφυρα τὴν πέτρινη, γύρω περβόλι' ἀχνά,
τώρα στοὺς βράχους ποὺ καὶ ποὺ πλατάνια κι' ἕνας μῦθος,
ποὺ ἔχει βρέξει καὶ κυλᾶ νερὰ κυματιστά.

Τὰ σπήτια χωριατόσπητα μέσα σὲ πρασινάδες, δὲ φαίνονται,
σὰν ἔρημο μοιάζει σὰν νᾶναι τὸ χωριό,
πρὸς τὴ γωνιά τοῦ ρέματος, π' ὄλο ἀναδενδράδες,
ἔχουν σκεπάσει τὶς πλαγιές καὶ κάπου - κάπου τὸ νερό.

Ὁ μῦθος εἶναι θεώρατος πανύψηλῆ ἢ ῥόδσ,
μισόκρυφτος στὸ πράσινο, πόσο μὲ συγκινεῖ,
γυρίζω ἀκοτάπουτ πορίζοντας γλάστρες μὲ ῥόδσ,
ποῦ ἡ μυλωνοβ στὴν πόρτα τῆς ζωηρᾶ διατηρεῖ.

Βουνὰ δὲν ἔχει στὸ νησί ψηλά, δάση κομένα,
τὰ γκρέμνια μόισ τῶν ἀκτιῶν θυμίζου- κορφές,
τὰ μονοστήρια τὰ πολλὰ, καλύβια ρησμέσ,
εἶν' καταφύγια θορεῖς στίς ἔρημες πλαγιές

Γι' αὐτό, πηγαινοντας οὐτοῦ πρωτοῦ ὁ ἥλιος φέξει,
ἡ ῥόδινη ἀνατολή μόλις πεῦν' φανερῆ
σὲ μέρε. ποῦ τὰ σύννεφα πηιόζουν γιὰ νὸ βρέξη
περνῶ τὴν κουρασμένη μου μ' ἀνάμνησεσ ζωῆ

Ὁ κ. Β. Κωνσταντινόπουλος (δεξιὰ) Δημοσιογράφος - λογοτέχνης
ὠμίλησε διὰ τὸ ποιητικόν του ἔργον. Ὁ κ. Γ. Μετσόλης, καλλι-
τέχνης θεάτρου, ἀπήγγειλε ποιήματα τοῦ Ἰ. Πετροχείλου.

Κι' ὅταν ἡ ζωῆ τοῦ πρόσφερε ταλαιπωρίες καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τὸν κερνοῦ-

σαν στενοχώριες και μικρότητες, στη φύση έβρισκε τὸ μοναδικὸ καταφύγιο γιὰ νὰ ξεκουραστῆ, νὰ ξεχάσῃ, νὰ ἀνανεωθῆ, ὅπως τὸ λέει σ' ἓνα ποίημά του.

«Λίγες στιγμὲς σὲ μιὰ γιωρτὴ στὰ κορφοβούνια — δάση
ἀρκοῦν ν' ἀκούσετε νερά, νὰ δῆτε πεταλοῦδες
κι' ὑγεία — χαρὰ νὰ πάρετε πὺ φτάνει νὰ χορτάσῃ
τὸ εἶναι σου, νὰ σβύσουνε οἱ σκέψεις σας οἱ φρουδες».

Ὁ θάνατος τοῦ Γιάννη Πετρόχειλου μᾶς ἀποκάλυψε ἄλλη μιὰ λεπτὴ χορδὴ τῆς ψυχικῆς του εὐαισθησίας: τὰ ποιήματά του. Ἡ ἀκούραστη καὶ ἀντάξια συντροφισσά του, ἡ Ἄννα, τὰ ἀνακάλυψε μέσα στὰ χαρτιά του, χωρὶς καὶ ἡ ἴδια νὰ ξέρῃ ὅτι ὑπῆρχαν. Ἡ μετριοφροσύνη του δὲν τοῦ επέτρεψε νὰ τὰ ἐμφανίσῃ στοὺ φῶς τῆς δημοσιότητας. Ἦταν γι' αὐτὸν ἓνα ψυχικὸ ξέσπασμα.

Τὸ ποίημά του: «Προσευχὴ» ἀποτελεῖ μιὰ εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ του.

«ΠΡΟΣΕΥΧΗ»

Τὸ μονοπάτι τὸ κολὸ κι' ὑστερα τὸ σβυσμένο
ἐπήρα β'έπον ας μπροστὰ τὸν ἥλιο ὀδηγητῆ,
τὸ βράδυ ἄστρα, κι' ἔφτασα βουβό, ξεθωριασμένο
κἄπο.ο κλησάκι στὴν π'αγια, κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ

Τὸ πέτρινο πεζούλι του δὲν εἶχε μόνος' ἄσπρο
σταυρὸ καὶ στὴ πορτούλα του δὲν εἶχε σκαλιστό,
στοὺ θόλο παντοκράτορας ἐφάντοζ' ἔ.ισ ἄστρο
κι' ἀντάρες μὲ φαντάσματα γιὰ εἰκόνας στοὺ ἱερό.

Γονάτισα τρεμάμενος στοὺ π'άγο τῶν σκαλιῶν του,
στὴν ὁμορφὴ του Παναγιά νὰ πῶ μιὰ προσυχὴ,
μὰ ζάλη ἀπὸ θυμίαμα, μύρο τῶν λουλουδιῶν του,
τὰ χεῖλη μου σταμάτησε καὶ ἔμεινε βουβή.

Ἐκεῖ ἀποκοιμήθηκα' μὰ νύχτα οἱ ἀγγέλοι,
πόθοι, μέσ' στὰ παλάτι τους μὲ πῆραν ξαφνικά
καὶ ἡ φαντασία μ' ἔφτασε τὸ κάθε τι πὺ θέλει,
καβάλλα τοξειδεύοντας στ' οὐεῖρου τὰ φτερά.

Σὰν ξύπνησα τρεχούμενο νιρὸ ὑνὸλογοῦσε
καὶ τὰ πουλιὰ ἐτόνιζαν μ' οὐτὸ γλυκοὺς σκοπούς,
τὰ δένδρα γύρω τὰ ψηλά, στὸν ἴσκιο τους π' ἀνθοῦσε
κύκλάμινο, ἐγέρνανε μ' εὐλάβεια στοὺς θεοὺς.

Κι' εἶπα :

Βουνά περίφανα ψηλά στὰ σύνεφα κρυμένα,
τὰ στήθεια σας π' ἀπλώνετε στὸ πλούσιο ἠλιεφῶς
καὶ τίς κορφές σας πώχεται με χιόια στολισμένα
καὶ δύοσε καὶ ἄνατολές, ὅσες κατοικεῖ θεός . . .

Κοῖ στὰ παλάτια σας δροσιά, γιρλάντες σκπασμένο,
τὸν οὐρανὸ, κλαδιὰ πυκνά, στίς μαῦρες ρεματιές,
στὰ ὕψη σας ὀρίζοντα πλατὺ ἐσύλομένο
καὶ συναυλίες τῶν ψυλιῶν σ' ἀστεῖρευτες πηγές . . .

Δόξα μ' ἀπ' τὴ ζωντάνια σας ἀπ' τὰ νερά ποὺ τρέχουν
κι' ἀπ' τὴν ἀντρεία σας τὴ τρανὴ μιὰ μόνη σας σταλιά
καὶ πρτε με στὰ πλάγια σας τόσες μορφές ποὺ ἔχουν
νὰ ζήσω δίχως πρόληψη σιτὸν ἴσκιο σας κοντά :

Καὶ δόστε μου ἀπ' τ' ἀγέρια σας πορακαλῶ σας χόρη
νὰ τσιδεύω ὄλη τὴ γῆ θάλασσες νὰ περνῶ
καὶ σὲ σπηλιές σὰν κρύβωμαι, σίφουνες σὰ θὰ πάρη
νὰ μ' ἀνεβάξ' ὄνεῖρστα ψηλά σιτὸν οὐρανὸ.

Χρῆμα καὶ δόξα δὲν ξηῶ, αὐτὰ δὲν μοῦ ταιριάζουν
τὴ νειότη ἔχει ἡ ζωὴ μόνο με τὴν ὑγεία,
κοντά σας τὴν αἰώνια φύση ὄλα μεριάζουν
κι' ὁ ἄνθρωπος δίχως κακὸ ποτέ του δὲν γερνά.

“Ὅπως θὰ εἶδατε στὴν τελευταία του στροφὴ λέγει:

«Χρῆμα καὶ δόξα δὲν ζητῶ, αὐτὰ δὲ μοῦ ταιριάζουν,

Μὲ τὸν ὀργανωμένο ἐκδρομισμό ἔμεινε πάντα ἀδιάρηκτα συνδεδεμένος, πρό-
θυμος νὰ βοηθήσει καὶ νὰ συμπαρασταθῆ στὸ ἔργο του. Σπηλαιολογικὲς ὀμάδες ἔ-

φτιαχνε μέσα ὀτους κόλπους τῶν σωματείων ἔως τὴν ἡμέρα ποὺ ἰδρύθηκε ἡ Ἑλλη-
νικὴ Σπηλαιολογικὴ Ἑταιρία ποὺ ἀνέλαθε πιά πάνω σὲ καθαρὴ ἐπιστημονικὴ βάση
τὸ ἔργο αὐτό: τὸ ἔργο τῆς σπηλαιολογικῆς ἔρευνας. “Ἄλλωστε τὴν πρώτη ἐκπροσώ-
πηση σὲ διεθνὲς εὐρωπαϊκὸ συνέδριο τὴν πῆρε ἀπὸ τὸν «ΠΑΝΑ».

Ἐναδιφώντας τὰ ποιήματα τοῦ Πετρόχειλου διακρίνει κανεῖς ἀνάμεσά τους
τὴν ἀνήσυχη ἰδιοσυγκρασία του, τὴν πίστη του καὶ τὴν ἀγάπητου στὴ φύση. Μπο-
ρεῖ νὰ μὴν εἶναι τὰ τραγούδια αὐτὰ «μεγαλόπρεπα καὶ μεγαλόπνοα πετάγματα», εἰ-

ναι όμως ένα περίσσευμα καρδιάς που σκορπιέται άφειδώλευτα σε ό,τι αγαπάει, σε ό,τι πιστεύει, στα βουνά, στις θάλασσες, στις σπηλιές, στη φύση, στην προσπάθειά του και στη γυναίκα του...

«Χρῆμα και δόξα δὲν ζητῶ» τονίζει στο ποίημά του. Καὶ πραγματικὰ ἂν ἐμίσθωνε τις ἱκανότητές του καὶ δὲν τις ἀφιέρωνε στους ἰδεολογικούς του σκοπούς, τὸ χρῆμα θὰ εἶχε εἰσρεύσει ἄφθονο στὰ θυλάκιά του. Ἡ δόξα, αὐτὴ ἦρθε καὶ τὸν στεφάνωσε, χωρὶς ἐκζήτηση, σὰν ἐπιστέγασμα τῆς πολύχρονης ἐπίμονης προσπάθειάς του, σὰν ἠθικὴ ἀμοιβὴ τῶν πολύμοχθων σπηλαιολογικῶν του ἐρευνῶν καὶ ἀνακαλύψεων. Καὶ ἦρθε, ὅπως γίνεται πάντα στὸν τόπο μας, πρῶτα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ὅπου ἡ μορφή του ἐδέσποξε στὰ διεθνῆ σπηλαιολογικὰ συνέδρια καὶ ἡ ἐργασία του, πρωτότυπη πάντα, ἀναγνωρίσθηκε ὁμόθυμα.

Τὸ κενὸ που ἄνοιξε ὁ θάνατος, τὸ κάλυψε ἡ δραστηριότητα, ἡ τόλμη καὶ ἡ ἀγάπη στὴν ἔρευνα τῆς Ἄννας, τῆς Ἄννας που εἶναι ὁ ἄλλος ἑαυτὸς του, δημιούργημα του ἀπὸ τὸ Ἄλφα ὡς τὰ Ὁμέγα. Μέσα στὴ φύση τὴ γνώρισε, τὴν ἀγάπησε καὶ τῆς μετέδωσε ὅλη τὴν ἐπίμονη φλόγα τῆς δουλειᾶς καὶ τῆς ἔρευνας. Σὲ δύο ποιήματά του: «Στὴ σύντροφο τῶν ἐκδρομῶν» καὶ «Στὴ γυναίκα μου» δίνει τὸ βαθμὸ τῆς ἀγάπης που τῆς εἶχε. Στὴν τελευταία στροφή τῆς συνιστᾷ:

«Κι' ἂν ἄγρια τὴ θάλασσα κύματα τὴν ταράζουν
τῆς ζήσης μας, μὴ σὲ πτοοῦν, αὐτὸ εἶν' τωρινό.
Νέο κοστοῦμι φόρεσε, παλιὰ δὲ σοῦ ταιριάζουν,
κάπου θὰ βρῆς καὶ ἤρεμο που θὰ γελᾷ γιαλό».

Κι' αὐτὸ τῆς ἔδωσε κουράγιο νὰ προχωρήσει καὶ νὰ συνεχίσει ἀλύγιστη τὸ ἔργο του.

Ἄγαπητοί μου φίλοι, κυρίες καὶ κύριοι,

Ἐτελείωσα ἐγὼ καὶ παραδίδω τὴν σκυτάλη στὸν κ. Μετσόλη, που θὰ σᾶς πῆ αὐτὰ τὰ δύο ποιήματα τοῦ Πετροθεΐλου: «Στὴν σύντροφο τῶν ἐκδρομῶν» καὶ «Στὴ γυναίκα μου».

ΣΤΗ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΩΝ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Στὴ λαγκαδιὰ που μάζευες πιστὰ τις πριμαβέρες
κάθε χρονιά, περίφανη κι' ἦσαν γι' αὐτὴ τὴ χάρη,
στολίζοντας τὸ στήθος σου κι' ὅποιος θέλει ἄς πάρη
στὰ γέλιο σου που ἔλεγε, στὸ κάθε θαυμαστή.

Πήγα τώρα πού βγαίνουνε τὰ φύλλα τους και πάλι,
κισσοί, στα βαθυπράσινα τους βράχους πού τυλίγουν,
τὰ ρέματα γουργουριστά με τὶς πηγές, πού σμίγουν
τραγοῦδια νεραϊδόγλυκα, σὲ τέτοια ἐποχή.

Μὰ σὰν τὴν εἶδα τρόμαξα ἦταν σὰν νάχε μάτια
κι' οἱ θάμνοι, ποῖ ριχνα, χλωὰ τὰ φύλλα μαρμαμένα
κι' οἱ πριμαβέρες, π' ἔβρεχε τὸ ρέμα λυπημένα,
μοιάζαν, σὰν νὰ με ρώταγαν παράξενα γιατί.

Κατάλοβα τὰ χἀϊδεψα κι' ἀπ' τὴ πηγὴ νερό πια
κι' ἀκόμη πήγα στοὺς γκρ μούς, ὅπως κι' ἐσύ νὰ κάνω,
στὸ μέρος, πού ἀκούμπησες, γιὰ ν' ἀνεβῶ πὶδὸ πάνω,
ὅμως, τὸ τύπο τοῦ χερ.οθ σου εἶδα ζωγραφιστό.

Κι' οὔτε ἡ γλυκιὰ πηγούλα της, πού σιγοτραγουδοῦσε,
σὲ ἡρεμία ἀπόλυτη κι' ἡ φύση πού ἐοιμάζει
τὰ νειὰ βλαστάρια σιγαλά, κανεῖς, πού δὲν ταραίζει,
δὲ μοῦπαν, φεύγοντας, χωρὶς ἐσὲ λόγο γλυκό.

Και μὶσ ψα, ντόκ ντόκ β ρειά, μ' ἀργὴ τὴ διάβα,
στὶς πριμαβέρας στέλνοντας χαιρετισμὸ τὰ φύλλα,
μ' ἀντίκρουσα τὸ πλάτανο, τὸ γέρο, ὦ ἀνατριχίλα,
κι' αὐτὸν νὰ ρίχνη φύλλα στὸ κρῦο τὸ νερό.

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

Θυμᾶσαι τὸ κοστοῦμι σου με τ' ἄστρο εἰς τὰ στήθη
στὴ φωτισμένη ἀκρογιαλιά, κοντὰ βαθὺς γυαλός,
πού σ' ἄπλωνε τὴν ἀγκαλιὰ καὶ σοῦδινε τὴ λήθη
κάθε σου κόπου, λούζοντας ὁ ἥλιος ὁ λαμπρός ;

Δὲν τὸ θυμᾶσαι πέρασε χρόνος πολὺς ὡς τώρα
κι' ἡ θύμηση δὲν διατηρεῖ θυμῆματα μικρά,
μόν' τὶς βαρκοῦλες με πανιὰ σ' ἄλλο μιὰ ἄλλη ὥρα,
πού φόρεσες, δὲν τὸ ξεχνᾶς, ποῦσσουν τότε κυρά,

Μὰ κι' ἀπὸ τότε πέρασε ἀκόμη κι' ἄλλος χρόνος,
ποῦ φόρεσες τὸ ἄσπρο σου, σὸν πούμπουλο πανί,
ποῦ σοῦ τυλίγει τὸ κορμί κι' εἶναι σὰν νᾶναι θρόνος
ἢ θάλασσα γιὰ σένανε κι' ἀρχόντισσα ἐσὺ.

Ἦσουνά πάντα ἔτσιμη σιῆς ἀμμυδᾶς ἦν ἄκρη,
χιλίων λογιῶν πηδήματα, παιχίδια νὰ χρίης,
γιατὶ ἀπὸ τὸ μάτι σου νὰ τρέχη τώρα δάκρυ;
μὴν ἢ χασρὰ δὲν κορτερεῖ καὶ πάλι νὰ τὴ βρής.

Κάθε ἀνθρώπινο κακὸ ἔχει κάποτε τέλος,
περνᾶ ὁ χειμῶνας κι' ἔρχεται πάλι καλοκαιριά
μετ' ἀπὸ κάθε τοραχή, κάθε πληγή ἀπὸ βέλος,
μιὰ ἀνοιξη ζωογονεῖ τ' ἀνθρώπου τὴ καρδιά.

Κι' ἂν ἄγρια τὴ θάλασσα κύματα τὴν ταράζουν
τῆς ζήσης μας μὴ σέ πτοοῦν, οὐτὸ ἔνοιτωρινό.
Νέα κοστούμια φόρεσε παλιὸ δὲν σοῦ ταιριζοῦν,
κάπου θὰ βρής καὶ ἤρεμο ποῦ θὰ γελαῖ γυαλό.

Γιάννης Πετρόχειλος

ΟΜΙΛΙΑ κ. Δ. ΒΑΣΙΛΑ

Κυρίες καὶ Κύριοι, Ἀγαπητοὶ Φίλοι,

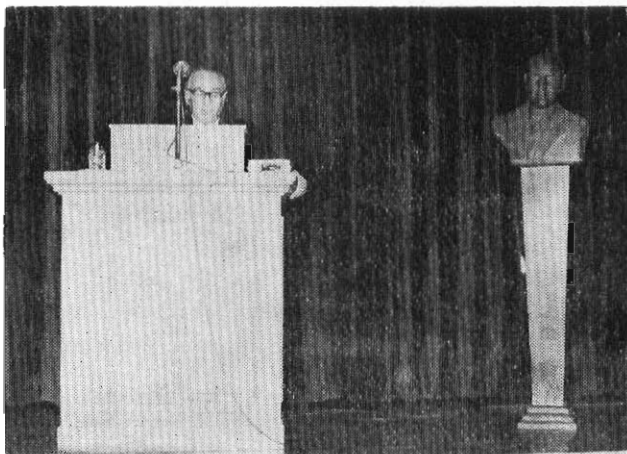
Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴ μεγάλη Ἱστορία τοῦ τόπου μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσουμε καὶ τὴ μικρὴ Ἱστορία του, τὴ μερικὴ τῶν ἀτόμων ποῦ ἀπαρτίζουν τὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἔτσι, ἡ ἱστοριογραφία μας περνάει μέσα ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς βιογραφίας.

Ὁ Γιάννης Πετρόχειλος γεννήθηκε στὴ Σύμωρη στὴν ἀρχὴ τοῦ φοβεροῦ, καὶ λαμπροῦ, 20ου αἰῶνα μας, ἀπὸ γονεῖς Κινηθρίους. Σπούδασε στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας Φυσικὲς Ἐπιστῆμες, ἀπεφοίτησε τὸ 1921 καὶ ἀπ' τὰ 1932 ὡς τὰ

1935 συμπλήρωσε με υποτροφία στη Γαλλία τις σπουδές του με ειδικές σπουδές Γεωλογίας, Ἀνθρωπολογίας, καὶ Φυσικῆς Γεωγραφίας.

Ἄπ' τὰ φοιτητικά, ἤδη, χρόνια τοῦ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ βουνοῦ. Ἦταν ἡ ἐποχὴ, πού, ὅπως γράφει ὁ Βάσος Κωνσταντινόπουλος, οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονταν τὴν ἀνάγκη τῆς ἐπιστροφῆς στὴ Φύση. Περπάτησε, λοιπόν, πολὺ νέος στὰ Βουνὰ τῆς Ἀττικῆς, ἄπλωσε τὴν ὀρειβατικὴ του δραστηριότητα, στὴ 10ετία 1920—1930, στὰ βουνὰ τῆς Δυτικῆς Στερεᾶς καὶ ἔφθασε, στὴν ἐπόμενη δεκαετία 1930—1940, στὶς Εὐρωπαϊκὲς Ἴαλπεις καὶ τὴν περιοχὴ τοῦ Βόρειου Πόλου:

Ἡ ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ Ὀρειβάτη Πετρόχειλου πού, πολὺ νωρίς, πρωτοπορικὰ γιὰ τὴ Χώρα μας, συμπλήρωσε τὸν ὀρειβατικὸ του ἐξοπλισμὸ μὲ τὴν τεχνικὴ

Ὁ κ. Δ Βοσιλάς, ἀθλητὴς, διιλεῖ διὰ τὴν ὀρειβατικὴν καὶ ἀναρριχητικὴν ἐπίδοσιν του.

τῆς ἀναρρίχησης, χωρὶς παράλληλα νὰ πάψη νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν ἀγαπημένη του Σπηλαιολογία, ἀποτελεῖ φωτεινὸ, καὶ σπάνιο δυστυχῶς, παράδειγμα ὀλοκληρωμένης ἀναζήτησης, στὴν περιοχὴ τῆς Φυσιογνωσίας. Οἱ τοπογραφικὲς σημειώσεις τοῦ Γιάννη, ἡ ὑποδειγματικὴ ὀρειβατικὴ καὶ ἀναρριχητικὴ σπουδὴ τῶν Βαρδουσιῶν καὶ οἱ ἑκατοντάδες σπηλαιολογικὲς ἐξερευνήσεις καὶ μελέτες του, δὲν ἀποτελοῦν στιγμιαία ξεσπάσματα ἐξωεπαγγελματικῆς ἢ ἐξωκοινωνικῆς δράσης, ἀλλὰ πολὺ-μορφες ἐκδηλώσεις τῆς δίψας του γιὰ γνώση.

Ὁ σπουδαστὴς καὶ ἐπιστῆμων τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν Πετρόχειλος περπατοῦσε τὸ Βουνό, τὸ ἀνέβαινε καὶ τὸ σκαρφάλωνε γιὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ προπαντός. Ὄταν στὸ τέλος τῆς δεκαετίας 1920—1930 ἔγινε μέλος τοῦ ΠΑΝΟΣ, διάλεξε ἓνα Σύνδεσμο γεμάτο πνοὴ καὶ δύναμη μὲ ἐπίγνωση τῆς κοινωνικῆς ἀποστολῆς τοῦ ὀργανωμένου ἐκδρομισμού καί, ἐπὶ πλέον, μὲ στελέχη πού ἦταν συνειδητοὶ καὶ ὀλοκληρωμένοι Φυσιολάτρεις.

Ἡ παρέα τοῦ Γιάννη, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, δὲν διακατέχεται ρομαντικὰ ἀπ' τὸν φυσιολατρικὸ παλμὸ τοῦ Jean-Jacques Rousseau, τοῦ Ράσκιν ἢ τοῦ Βύρωνα. Σκαρφαλώνει ἀποτομιές, ἔρπει σὲ στενά περὶσματα σπηλαίων καί, γιὰ νὰ δεχθῆ στὴν ὄρειβατικὴ συντροφιά τὴν Ἄννα Μινάρδου, τὴν ταιριαστὴ ἀργότερα καὶ γιὰ πάντα συντρόφισσα τῆς ζωῆς του, τὴν ὑποχρεώνει νὰ περάσῃ ἀπ' τὴ δοκιμασία τῆς χαράδρας τῶν Κλειστῶν.

Οἱ σθησιτὲς ὄψεις τῆς Ἱστορίας δὲν σταματοῦσαν τὴ δράση τοῦ Πετροχείλου. Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, βύθιζε τὸ βλέμμα καὶ τὴ σκέψη του στὴ σκληρὴ φλούδα τῆς Γῆς μας. Στὸ ἀξέχαστο περιοδικὸ τοῦ Κλεόβουλου Δενδρινοῦ, τὰ Ἐκδρομικά, καὶ στὰ δελτία τοῦ Πανός, οἱ περιγραφὰς τοῦ Πετροχείλου εἶναι τεκμηριωμένες, αὐστηρές, ὁλοκληρωμένες. Θυμίζουσι Γιάννη Σαρρῆ καί, ἐπὶ πλέον εἶναι σύγχρονες.

Καὶ μιά κι' ἀναφέραμε τὸν ἄλλο Γιάννη, τὸ Σαρρῆ, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι τυχαῖο γεγονός ὅτι καὶ ὁ Σαρρῆς καὶ ὁ Κόντερης καὶ ὁ Πετροχείλος ἦσαν ἐκπαιδευτικοί.

Στὴ δεκαετία αὐτὴ, ὁ Γιάννης καὶ ἡ Ἄννα, μαζί μὲ τὴν Ἀμαλία Καλιαμπέτσου, μὲ τὸ ἀντίσκηνο στὴν πλάτη τους καὶ χωρὶς τίς φιλόξενες στέγες τῶν σημερινῶν καταφυγίων, ὀργάνουσι κυριολεκτικὰ τὸν Ὀλυμπο χτενίζοντας τίς κορυφές του. Στὴν ἴδια δεκαετία (τὸν Αὐγούστο τοῦ 1935) τὸ ζεῦγος πιά Πετροχείλου ἀνεβαίνουν, πρῶτοι Ἕλληνες τὸ MONT BLANC καὶ τὴν MONTE ROSA. Ἦταν τὸ θριαμβευτικὸ κλείσιμο τῶν τριετῶν μεταπτυχιακῶν Γεωλογικῶν σπουδῶν τοῦ Γιάννη καὶ τῶν τριετῶν, ἐπίσης, ἀναρριχητικῶν δραστηριοτήτων τοῦ ζεύγους στὴ Γαλιλία.

Τὰ χρόνια, ὅμως, περνοῦν. Ὁ Γιάννης διδάσκει Χημεία καὶ Φυσικὲς Ἐπιστῆμες σὲ διάφορα Γυμνάσια τῆς Χώρας μας, ὅταν ἡ πανοῦκλα τοῦ Γερμανο-Ἰταλικοῦ φασισμοῦ τὸν βρῖσκει στὴν Ἄνδρο καὶ τοῦ καίει, τὸ 1943, μὲ βομβαρδιστικὸ ἔμπρησμά τὸ σπιτικό του. Ἡ βιβλιοθήκη του, ἐπιστημονικὲς σημειώσεις, καὶ ἐργασίαι δέκα τριῶν ἐτῶν. πολὺτιμο ὕλικὸ μὲ ὑποδειγματικὸ Γεωλογικὸ χάρτη τῆς Πατρίδας του, τῶν Κυθῆρων, κάηκαν.

Ὁ Γιάννης καταφεύγει στὴν Ἀθήνα καὶ ξαναπαίρνει τὸ γινώριμο δρόμο τῶν Βουνῶν. Τὸ Β ο υ νό, π ἄ λ ι ! Τὸ Β ο υ ν ὄ, π ἄ ν τ α. Ἡ παρηγοριά, λύτρωση, ἢ ἐπιστημονικὴ δημιουργία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι πιὸ αὐστηρὸς. Ἐχει ὠρμάσει μέσα ἀπὸ φοβερὲς δοκιμασίες καὶ ὅταν ἔρχονται συλλογικὲς δοκιμασίες, δὲν συμβιβάζεται, ἀλλὰ καὶ δὲν σταματάει νὰ δουλεύῃ. Ἐργάζεται στὸ Ἰνστιτοῦτο Γεωλογίας τοῦ Ἐπιχειρηματικοῦ Βιομηχανίας καὶ δὲν ἀφήνει κορφὴ γιὰ κορφὴ Ἑλληνικοῦ Βουνοῦ.

Ἦταν αὐτὴ ἡ ἐποχὴ ποῦχα τὴν τύχη, καὶ τὴν τιμὴ, νὰ τοῦ κάνω συχνότερα συντροφιά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὄρειβατικὴν δραστηριότητα μοῦκανε ἐντύπωση ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ εὐαισθησία του. Ἐπὶ πλέον, δὲν εἶχε τὸν ἀπωθητικὸ ἀγριανθρωπισμὸ τοῦ φανατικοῦ.

Κατεβαίναμε, λοιπόν, κάποια φορὰ ἀπ' τὴ «Λάκκα — Καρβούνη» τῆς ἀγαπημένης μας Γκιώνας, ὅταν ἔτυχε νὰ συμφωνήσω μὲ τὶς αὐστηρές του διαπιστώσεις γιὰ τὸν τ ρ ὀ π ο τῆς ἐπιστημονικῆς, ὀρειβατικῆς καὶ σπηλαιολογικῆς δουλειᾶς. Ἐίχαμε σταματήσει γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ, στὰ 2.000 μέτρα, τὰ ἀπολιθωμένα ὄστρακα τοῦ Παλαιοντολογικοῦ βυθοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου καί, ὅταν τὸν ρώτησα γιὰ τὰ ἰδιαίτερα καθήκοντα τῶν ἀνθρώπων ποὺ πίστευαν στὴν ἔννοια τοῦ χ ρ ἔ ο υ ς, μὲ κύταξε ἀρκετὴ ὥρα σωπιλὸς καί, ἔπειτα, σκύβοντας ξανὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ ἔδαφος, ψιθύρισε: LABORAMUS ἦταν τὸ πιστεύω τοῦ Μάρκου Αὐρήλιου. LABORAMUS εἶναι καὶ τὸ δικό μου πιστεύω, γιατρέ!

Καὶ δούλεψε ὁ Γιάννης. Δούλεψε σκυλίσια, μὲ τὴν καλοήθη ἔννοια τῆς λέξης, γιὰ νὰ ἰδρῶσῃ τὴν ἀγαπημένη του, καὶ ἀγαπημένη μας, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΠΗΛΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ χωρὶς νὰ πᾶψῃ νὰ ἀναβαίνει τὰ βουνά. Μάλιστα!

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, τὴν τελευταία δεκαετία τῆς ζωῆς του, κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐκσυγχρονισμό καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἀ τ υ χ η ς, τῆς πτωχῆς Ἑλληνικῆς Ὀρειβασίας. Πρῶτα-πρῶτα, προπαγανδίζει τὸ Χειμερινὸ Βουνὸ (τὸ Λευκὸ Βουνὸ τῶν Γάλλων). Καὶ τὸ ὑπηρετεῖ λεβέντικα. Παράδειγμα: Τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1953, ὁ Γιάννης, ἡ Ἄννα, ὁ Τσαμακίδης καὶ ὁ Μιχαηλίδης ἐπιχειροῦν τὴν ἀνάβαση τοῦ Μύτικα ὑπὸ χειμερινὲς συνθῆκες. Ἡ ἀπόπειρα ἔγινε μὲ μορφή σχοινοσυντροφίᾶς μὲ ἐπιστροφή ἀπ' τὴ μέση τῆς Σκάλας στὸ Καταρύγιο στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ἡ Ἄννα δέχθηκε νὰ «θυσιασθῆ» γιὰ τὴ θεωρήθηκε ὅτι ἡ σχοινοσυντροφία τῶν 4 ὀρειβατῶν ἦταν δυσκίνητη. Ὁ Γιάννης μὲ τὸν Τσαμακίδη καὶ τὸν Μιχαηλίδη ἔφθασαν σὲ σχετικὴ εὐκολία στὸ σημεῖο ποὺ εἶχαν σταματήσει τὴν προηγουμένη μέρα καί, ὑπὸ δυσχερέστετες συνθῆκες, τὰ κατάφεραν νά... νυχτωθοῦν στὸν Μικρὸ Μύτικα, ἐνῶ ἡ Ἄννα ξανάπαιρνε τὸν ἀνήφορο μὲ φωτεινὰ σήματα τοῦ φακοῦ τῆς. Ἔσκαψαν μὲ ἓνα PIOLET στὸν πάγο ἓνα λάκκο ἐνὸς τ.μ. καὶ πέρασαν τὴν ἀτέλειωτη νύχτα τῶν 14 ὡρῶν μὲ θερμοκρασία —18 βαθμῶν. Ἀπέφυγαν τὰ κρυοπαγήματα μὲ συνεχεῖς κινήσεις τῶν ποδιῶν, δὲν ὑπέκυψαν στὸ συνεχὲς ἐπιτακτικὸ κάλεσμα τοῦ ὕπνου καὶ τὸ ἐπόμενο πρωῖνό, στὶς 8.30' ξεκίνησαν γιὰ τὴν κορφή, ἐνῶ πάλι ἡ Ἄννα ξεκινούσε γιὰ πάνω μὲ ζεστὸ τσαϊ τῆ φορὰ αὐτὴ.

Στὴν Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρειβασίας ἦταν ἡ 2η ἀναγκαστικὴ διανυκτέρευση σὲ χειμερινὴ βουνοκορφή. Ἡ 1η εἶχε γίνει, καὶ αὐτὴ ἀναγκαστικά — καὶ αὐτὴ Χριστούγεννα, 15 χρόνια ἐνωρίτερα ἀπ' τὸν ὑποφαινόμενο, τὸν Μῆτσο Παπαδημητρίου καὶ τὸν Λύσανδρο Κεφαλά.

Τὴν ἴδια «χρυσή» δεκαετία τοῦ 1950—1960, τὴν δεκαετία ποὺ εἶδε τὸν HILLARY καὶ τὸν TENSIG νὰ ἀγκαλιάζουν τὸ θρυλὸ τοῦ Ἔβερεστ, μὲ τὴ συσκευή, ὁμως, τοῦ δξυγόνου στὴν πλάτη τους, ἡ σ ὄ γ χ ρ ο ν η Ὀρειβασία μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀνάβασης κορυφῶν ἀπὸ διαδρομὲς ποὺ ἐμφανίζουν τεχνικὲς δυσκολίες, ποὺ ἀπαιτοῦν δηλαδὴ ἀναρρίχηση σὲ βράχο ἢ σὲ πάγο, συγκινεῖ τοὺς καλύτερους Ἑλληνεὺς Ὀρειβάτες. Γιὰ τοὺς πῶ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς, ἡ Ὀρειβασία εἶναι τρόπος

ζωής, όπως έγραψε ο F. SCHMITT. 'Ανάμεσά τους κι' ο Γιάννης. 'Ιδιαίτερα σε-
βαστός πιά, λόγω ώριμότητας ένθουσιώδης πάντα, υπόδειγμα συνεπειάς. Στις συζη-
τήσεις άκούει προσεκτικά, συμβουλεύει, έμπνέει. Κι' όταν τον παρακαλούμε νά γίνη
ο Πρώτος Πρόεδρος έκαιυγχρονισμένου 'Ορειβατικού Συνδέσμου, δ έ χ ε τ α ι. Καί
εμείς με περιηφάνεια έπιδεικνύουμε τον πρώτο Πρόεδρο του ΣΕΟ.

Κυρίες και Κύριοι, 'Αγαπητοί φίλοι.

'Ο κ. Βάσως Κωνσταντινόπουλος έχει, ήδη, γράψει πώς «για πολλά χρόνια ή
μορφή του Γιάννη θά πλανιέται ανάμεσά μας».

Για μένα, για μās τους συντρόφους του του Βουνού, του Χειμωνιάτικου Βου-
νού, του Ψηλού Βουνού, ο Γιάννης θά βρίσκεται πάντα μπροστά μας: στοχαστικά γε-
λαστός, εύγενικά διαστικός, πεισματικά εργατικός.

'Ας δούμε, τώρα πώς τον θυμούνται οι σύντροφοί του: Για την "Αννα, ο
Γιάννης, κατά κύριο λόγο, είχε ανάγκη νά γ ν ω ρ ί σ η τ ο Βουνό. Κουβαλούσε στα
Βαρδούσια θεοδόλιχο για νά τεκμηριώση τή θαυμάσια περιγραφή τής 'Αλπικής
αυτής όροσειράς.

Για τo Σωκράτη Λέκκα, τὰ κυριότερα χαρακτηριστικά του Γιάννη ήταν: τὸ
πάθος για τὴν έρευνα, ἡ εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρα του, ἡ σεμνότητά του καὶ ἡ πί-
στη του (ἡ πίστη πού κινεῖ... ὄρη).

Για τὸν Καίσαρα 'Αλεξόπουλο ἦταν ὁ δάσκαλος — ὁ δάσκαλος στὴν ἀναρρί-
χηση, στὸ βουνό. "Όταν πρὶν λίγες μέρες εἶχα τὴν τύχη, καὶ τὴν τιμή, νά τὸν ἐπι-
σκεφθῶ στὸ σπίτι του, λυπημένο γιατί μιὰ μικρὴ, εὐτυχῶς, ἐπώδυνη ἀσθένεια δὲν
τοῦ ἐπιτρέπει νά παρευρίσκεται σήμερα μαζί μας με παρεκάλεσε νά συμπεριλάβω
στὴ μικρὴ μου ὀμιλία τὰ ἀναρριχητικὰ στοιχεῖα τῆς δράσης του καί, κυρίως, νά σᾶς
διαβάσω τὴν πεποίθησή του πὼς τὸ ἔργο τοῦ Πετρόχειλου καὶ ἄ ξ ι ο σάθηκε, ἀλλὰ
καὶ δὲν χάθηκε. Τουναντίον, ἀπλώνει, μεγαλώνει.

Για μένα, ἐπίσης, ἦταν ὁ ΔΛΣΚΑΛΟΣ με τὴν πλατεῖα ἔννοια τῆς λέξης. "Ό-
ταν ὁ ἀέρας χτύπαγε τὸ πρόσωπό μας, για νά μετρηθοῦμε ἀργότερα με τὴ θύελλα,
δὲν θυμᾶμαι νά παραπονέθηκε ποτέ. Τίναζε μπρὸς τὸ στήθος του καὶ γέμιζε φῶς
τὸ πρόσωπό του. Στις γαλήνιες στιγμές τοῦ Βουνού, τὸ μάτι του χάιδευε τ' ἀγριό-
χορτα, τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, τὰ σπίτια τῶν ὄρεινῶν χωριῶν πού ξαφνικὰ πρό-
βαλαν στὴ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, τὶς θουνοκορφές, τὶς σπηλιές! Αὐτὸ πού ὁ Λέκκας
ονομάζει ΕΥΘΥΤΗΤΑ μοιάζει με τὴν Σουλιώτικη κληρονομιά πού προστάζει:

Νά δέρεσαι με τοὺς βορηάδες

Νά χτυπιέσαι με τὸν κίνδυνο

Νά μὴ ζητᾶς τὸ ἔλεος κανενός!

Τὸ σκυμένο του κεφάλι καὶ τὰ ἀεικίνητα μάτια του ΕΨΑΧΝΑΝ, ΕΒΛΕ-
ΠΑΝ, ΛΟΓΑΡΙΑΖΑΝ! Κι' όταν τὸ ἴδιο αὐτὸ κεφάλι σηκώνονταν πρὸς τὴν κορφή

ἤ πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα, τὰ ἴδια αὐτὰ καστανὰ μάτια ΤΑΞΕΙ-
ΔΕΥΤΑΝ!

Κυρίες καὶ Κύριοι, Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Τελειώνοντας, δανεῖζομαι μιὰ μικρὴ πινελιὰ ἀπὸ κορυφαῖο ἀγαπημένο μου
σημερινὸ Λογοτέχνη, τὸν Λουντέμη.

«Πῶς φαίνονται οἱ νεκροὶ ἀπὸ ἀπόσταση πέντε ἢ δεκαπέντε χρόνων; Ἄλλοι
μικραίνουν, ἐξαφανίζονται, χάνονται! Ἄλλοι ΨΗΛΩΝΟΤΝ, ΜΕΓΑΛΩΝΟΤΝ»

Ὅταν τὰ τελευταῖα Χριστούγεννα, πρὶν ἐνάμιση μῆνα, γύρισα ν' ἀποχαι-
ρετήσω τὴ χιονισμένη κορφή τοῦ Πάρωνα, ποῦχα λίγο πρὶν φιλήσει, μοῦ φάνηκε
πὼς εἶδα δίπλα της τὸ Γιάννη ΟΛΟΖΩΝΤΑΝΟ, σκυρτὸ λιγάκι καὶ γελαστὸ ὅπως
πάντα! Ἀλλά, τὴ φορὰ αὐτὴ ΨΗΛΟ, ΜΕΓΑΛΟ.

Ὁμιλία τοῦ κ. Η. Σταματιάδη

Κυρίες, καὶ Κύριοι, Ἀγαπητοὶ μου φίλοι.

Ὁ Φυσιολατρικὸς Σύνδεσμος «Πάν» πραγματικὰ, ἀληθινὰ περιφανεύεται,
γιὰ τὸ μέλος του τὸ Γιάννη Πετρόχειλο.

Ἡ φυσιολατρεία σὰν ἰδεολογία, ἔχει τοὺς ὀπαδοὺς της, τὰ μέλη της, τοὺς ἀ-

Ὁ κ. Η. Σταματιάδης Πρόεδρος
τοῦ Φ.Σ. «Πάν» ὁμιλεῖ διὰ τὴν
φυσιολατρικὴν καὶ ὀρειβατικὴν
δραστηριότητα τοῦ Ι. Πετρόχει-
λου, ὡς μέλους τοῦ «Πάνος».

γωνιστάς και πρωτοπόρους της. Πρωτοπόρος πράγματι αγωνιστής στη φυσιολατρεία, στον ειδικώτερο τομέα της Σπηλαιολογίας, ο Γιάννης Πετρόχειλος ήταν δημιουργός και πρωταγωνιστής (στην ειδική αυτή εκδήλωση τή φυσιολατρική).

Πολλά χρόνια πριν απ' τον πόλεμο είχε το πάθος του γι' αυτήν την δράση. Μέσα στον «Πάνα» βρήκε την ευκαιρία να μπή μπροστά σε μια ήδη υπάρχουσα, τότε μικρή ομάδα σπηλαιολογική. Το πάθος του αυτό το έκανε έργο αξιόλογο, διακεκριμένο και το ανέβασε με την επιστημονική του δραστηριότητα, σε παγκόσμια προβολή και αναγνώριση.

Έτσι ή μικρή σπηλαιολογική ομάδα του Πανός βρήκε τον ήγέτη της και άρχισε να δημιουργή τις προϋποθέσεις εκείνες, που ώδηγησαν τον Γιάννη Πετρόχειλο να είναι ο εκπρόσωπος του Πανός στο Πρώτο Παγκόσμιο Συνέδριο, που έγινε στη Γαλλία.

Η σημερινή συγκέντρωση τιμώντας την εικοσιπενταετία της Σπηλαιολογικής Έταιρίας, είναι μια συγκέντρωση, μια απότιση τιμής και μνήμης στο Γιάννη Πετρόχειλο πρωτοπόρο, δημιουργό και οργανωτή του ιδιαίτερα χαρακτηριστικού αυτού τομέα της φυσιολατρίας.

Με το θάνατό του, ή διαθήκη που κατέλειπε, έγινε άξια αποδεκτή από τη σύζυγό του Άννα Πετρόχειλου. Συνέχισε και παρέμεινε αγωνιζομένη στο να διατηρηί και να αναπτύσει το πρωτοποριακό έργο του συζύγου της.

Γιάννης και Άννα Πετρόχειλου σημαίνουν Σπήλαια και σπήλαια είναι όμως νυμα με τα δύο αυτά όνοματα.

Το διακεκριμένο αυτό έργο του Γιάννη Πετρόχειλου, πρέπει να γίνη ένα παράδειγμα και για τους άλλους τομείς της φυσιολατρίας στον τόπο μας.

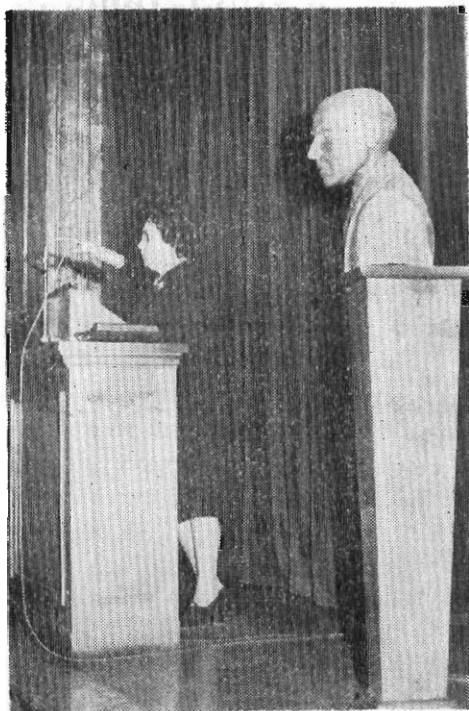
Commémoration de Jean Petrochilos

Une commémoration de Jean Petrochilos qui était un des fondateurs de la Société Spéléologique de Grèce et son premier président, a été organisée le dix (10) Février 1975 à la salle de la Société Archéologique.

La cérémonie a été faite à l'occasion de quinze ans des son mort et de vingt cinq ans des la fondation de la Société.

Εὐχαριστίες τῆς Κας "Αννας Ι. Πετροχείλου

«Βαθειὰ συγκινημένη ἀπὸ τοὺς ὁμιλητὰς καὶ τοὺς ποριστομένους, θέλω νὰ ἐκφράσω τὶς θερμὲς μου εὐχαριστίες Πρῶτον, στὴν Ἑλληνικὴ Σπηλαιολογικὴν Ἑταιρίαν Δεύτερον, εἰς τοὺς ὁμιλητὰς καὶ τὸν σέ οὐκ ἔλασ, πού εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ παρευρεθῆτε, γιὰ νὰ ἀκοῦσατε οὐκ ἄρα εἶπαν οἱ ὁμιληταί»

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πρώτης Ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ τμήματος «Ἴτνα» τοῦ Club Alpino Italiano, τὸ Γενικὸν Γραφεῖον Catania ὀργανώνει Διεθνή Ἐκθεση — Διαγωνισμό Σπηλαιολογικῆς Ἀφίσεως, πού θὰ πραγματοποιηθῆ στὴν Catania ἀπὸ 24 — 31 Αὐγούστου 1975 ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Διεθνoῦς Σπηλαιολογικῆς Ἐνώσεως.